

RETTENS KENDELSE (Femte Afdeling)
10. september 2002 *

I sag T-223/01,

Japan Tobacco Inc., Tokyo (Japan),

JT International SA, Genève (Schweiz),

ved avocat O. Brouwer og solicitor P. Lomas, og med valgt adresse i
Luxembourg,

sagsøgere,

mod

Europa-Parlamentet ved C. Pennera og M. Moore, som befuldmægtigede, og med
valgt adresse i Luxembourg,

og

Rådet for Den Europæiske Union ved E. Karlsson, som befuldmægtiget

sagsøgte,

* Processprog: engelsk.

angående en påstand om annullation af artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/37/EØF af 5. juli 2001 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fremstilling, præsentation og salg af tobaksvarer (EFT L 194, s. 26),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.D. Cooke, og dommerne R. García-Valdecasas og P. Lindh,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Relevante retsregler

- 1 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/37/EF af 5. juni 2001 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser

om fremstilling, præsentation og salg af tobaksvarer (EFT L 194 s. 26, herefter »direktivet«) indeholder bl.a. følgende bestemmelser:

»Artikel 1

Formål

Dette direktiv har til formål at tilnærme medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om maksimalt tilladt indhold af tjære, nikotin og kulilte i cigaretter og om advarsler om sundhedsrisici og andre angivelser på tobaksvarepakker samt om visse foranstaltninger vedrørende ingredienser i og betegnelser for tobaksvarer, idet der tages udgangspunkt i et højt sundhedsbeskyttelsesniveau.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »tobaksvarer«: varer, der er bestemt til at ryges, indsnuses, suttes eller tygges, hvis de, også kun delvis, er fremstillet af tobak, uanset om den er genetisk modificeret

[...]

Artikel 7

Varebetegnelser

Med virkning fra den 30. september 2003, og med forbehold af artikel 5, stk. 1, må tekst, navne, varemærker, billeder og figurer eller andre tegn, der antyder, at en bestemt tobaksvare er mindre skadelig end andre, ikke anvendes på tobaksvarens indpakning.

[...]

Artikel 14

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 30. september 2002, jf. dog artikel 15. De underretter straks Kommissionen herom.

[...]«

2 Betragtning 27 til direktivet har følgende ordlyd:

»Anvendelse på pakninger til tobaksvarer af visse tekster som »lavt tjæreindhold«, »light«, »ultralight«, »mild«, af navne, billeder og figurer og andre tegn kan vildlede forbrugeren til at tro, at disse produkter er mindre skadelige, og give anledning til forbrugsændringer [...]«

Sagens faktiske omstændigheder

- 3 Sagsøgerne tilhører en koncern, der er aktiv på cigaretmarkedet. De fremstiller og markedsfører især cigaretter under mærket MILD SEVEN. Salget af disse cigaretter udgør mere end 40% af det totale salg og mere end 40% af sagsøger 1's overskud.
- 4 Den første sagsøger er ejer af mærket MILD SEVEN over hele verden, særligt i Den Europæiske Union, og den anden sagsøger er licenshaver af mærket. Sagsøgerne anfører, at dette mærke er det næststørste mærke i verden, og at de har foretaget væsentlige investeringer for at sikre dets udvikling.
- 5 De har i det væsentlige gjort gældende, at en anvendelse af direktivets artikel 7 (herefter »artikel 7«) på eksisterende mærker vil bevirke, at de fratages deres intellektuelle ejendomsrettigheder til mærket MILD SEVEN, og at værdien af mærket vil blive bragt i alvorlig fare over hele verden.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 6 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 20. september 2001 har sagsøgerne anlagt denne sag.

- 7 Sagsøgerne har påberåbt sig følgende fem anbringender til støtte for påstanden om annullation af direktivets artikel 7: Fællesskabets manglende kompetence til at harmonisere lovgivningerne, da der ikke synes at foreligge handelshindringer eller mærkbare konkurrencefordrejninger, ulovlig krænkelse af sagsøgernes bestående ejendomsrettigheder, tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, manglen på begrundelse og tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet.

- 8 Ved særskilte processkrifter indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 12. og den 26. november 2001 har Parlamentet og Rådet i henhold til artikel 114 i Rettens procesreglement nedlagt påstand om afvisning af sagen.

- 9 Den 10. januar 2002 indgav sagsøgerne deres bemærkninger hertil.

- 10 Ved begæringer indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 15. og den 20. februar 2002 har Kommissionen og Kongeriget Nederlandene på den ene side og Det Forenede Kongerige på den anden side anmodet om at måtte intervenere i sagen til støtte for Parlamentets og Rådets påstande.

11 Parterne meddelte Retten, at de ikke havde bemærkninger til disse begæringer. Sagsøgerne har imidlertid ved skrivelser af 7. og 26. marts 2002 anmodet om, at visse forhold i deres stævning behandles fortroligt i henhold til procesreglementets artikel 116, stk. 2.

12 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Sagen admitteres.

— Artikel 7 annulleres i sin helhed.

— Subsidiært annulleres artikel 7, i det omfang den hindrer sagsøgerne i at benytte mærket MILD SEVEN inden for Den Europæiske Union.

— Parlamentet og/eller Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

13 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises i sin helhed.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

14 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

- 15 Det bestemmes i procesreglementets artikel 114, stk. 1, at Retten, såfremt en part fremsætter begæring herom, kan tage stilling til, om sagen bør afvises, uden at indlede behandlingen af sagens realitet. Ifølge artikel 114, stk. 3, forhandles der mundtligt om begæringen, medmindre andet bestemmes. I nærværende sag finder Retten, efter at den har gennemgået sagens akter, at der foreligger de fornødne oplysninger, således at den kan tage stilling til begæringen uden at indlede den mundtlige forhandling.
- 16 Parlamentet og Rådet har gjort gældende, at påstanden om annullation af direktivets artikel 7 skal afvises, fordi sagsøgerne hverken er umiddelbart eller individuelt berørt af artiklen i den forstand, hvori udtrykket anvendes i artikel 230, stk. 4, EF. Rådet har endvidere gjort gældende, at sagsøgerne ikke har kompetence til at anlægge sag med påstand om annullation af en direktivbestemmelse.
- 17 Sagsøgerne har bestridt, at den af Parlamentet og Rådet nedlagte afvisningspåstand er begrundet. De har gjort gældende, at de har søgsmålskompetence til at nedlægge påstand om annullation af artikel 7, og har fastholdt, at det er

åbenbart, at de er umiddelbart og individuelt berørt af bestemmelsen. Sagsøgerne har navnlig anført, at de hverken kræver annullation af direktivet i sin helhed, eller at Retten foretager en fortolkning af direktivet, men at de alene søger at opnå annullation af artikel 7, en bestemmelse, som ifølge sagsøgerne kan udskilles fra resten af direktivet.

- 18 For det første skal den af Rådet nedlagte afvisningspåstand, som støttes på sagsøgernes manglende kompetence til at anlægge sag med påstand om annullation af en direktivbestemmelse, behandles.

Manglende kompetence til at anlægge sag med påstand om annullation af en direktivbestemmelse

Parternes argumenter

- 19 Rådet har gjort gældende, at sagsøgerne ikke har kompetence til at anlægge sag med påstand om annullation af en direktivbestemmelse. Artikel 230, stk. 4, EF, indeholder ingen adgang for borgere til at anlægge direkte søgsmål til prøvelse af direktiver. Rådet har gjort gældende, at til forskel fra forordninger får et direktiv først retsvirkninger efter gennemførelsen heraf i medlemsstaternes nationale ret, idet det er de nationale bestemmelser, som tillægger rettigheder og skaber forpligtelser for borgerne (Domstolens dom af 7.3.1996, sag C-192/94, El Corte Inglés, Sml. I, s. 1281, præmis 15).
- 20 Rådet har præciseret, at det inden gennemførelsen af artikel 7 i medlemsstaternes nationale ret eller i det mindste inden udløbet af gennemførelsesfristen (den 30.9.2003), er umuligt at vurdere, om den pågældende bestemmelse vil kunne berøre sagsøgerne umiddelbart og individuelt. Ifølge Rådet er det først fra dette tidspunkt, at artikel 7 får retsvirkninger i relation til sagsøgerne.

- 21 Hertil kommer ifølge Rådet, at medlemsstaterne er tillagt et skøn ved gennemførelsen af direktivet, således at det ikke på det nuværende stadium er muligt at kende de kommende/fremtidige nationale bestemmelser præcise ordlyd, og navnlig er det ikke muligt at vide, om medlemsstaterne vil udarbejde en (ikke-udtømmende) liste med betegnelser, som ikke må anvendes på tobaksvarers indpakning, og såfremt dette måtte være tilfældet, om betegnelsen »mild« vil fremgå heraf, idet denne betegnelse ikke er gengivet i alle de sproglige versioner af direktivet.
- 22 Derudover er artikel 7 en bestemmelse af almengyldig karakter, som in abstracto finder anvendelse på objektivt fastlagte situationer. Den kan derfor ikke betragtes som en skjult beslutning og dermed gøres til genstand for en annullationspåstand i henhold til artikel 230, stk. 4, EF.
- 23 Sagsøgerne har bestridt anbringendet om, at direktiver, herunder »de egentlige direktiver«, aldrig efter deres art vil kunne gøres til genstand for en annullationspåstand nedlagt af fysiske eller juridiske personer i henhold til artikel 230, stk. 4, EF. Selv om en sådan annullationspåstand hidtil ikke er blevet taget til følge, viser retspraksis, at anbringendet er forkert, og at det korrekte kriterium, som skal anvendes, består i at vurdere, om den pågældende foranstaltning berører sagsøgerne umiddelbar og individuelt (Domstolens dom af 29.6.1993, sag C-298/89, Gibraltar mod Rådet, Sml. I, s. 3605, og Rettens dom af 17.6.1998, sag T-135/96, UEAPME mod Rådet, Sml. II, s. 2335, og af 27.6.2000, forenede sager T-172/98 og T-175/98 — T-177/98, Salamander m.fl. mod Parlamentet og Rådet, Sml. II, s. 2487). Som følge heraf tilkommer det ikke sagsøgerne at påvise, at artikel 7 har karakter af en skjult beslutning.
- 24 Sagsøgerne har tilføjet, at kravet om, at et direktiv efter sin art skal gennemføres i national ret, ikke udelukker muligheden for at anlægge sag til prøvelse af en sådan retsakt. Hvis dette krav automatisk var til hinder for ethvert søgsmål, der blev anlagt af en fysisk eller juridisk person, ville Domstolen i den retspraksis,

som er citeret ovenfor, ikke have prøvet, eller ikke have skullet prøve, om de pågældende direktiver berørte de omhandlede fysiske eller juridiske personer umiddelbart og individuelt.

- 25 Sagsøgerne har også fastholdt, at Rådets argument, som støttes på gennemførelsesfristen i artikel 7, ikke er relevant. De har gjort gældende, at eftersom denne bestemmelse trådte i kraft den 18. juli 2001, ville der være indtrådt præklusion, hvis de havde ventet indtil den 30. september 2003, hvor artiklen fik virkning med hensyn til en påstand om annullation af bestemmelsen. Til støtte for deres argumentation har sagsøgerne henvist til, at i den sag, som førte til Domstolens dom af 18. maj 1994 (sag C-309/89, Codorniu mod Rådet, Sml. I, s. 1853), var en frist på fem år fra datoen for ikrafttrædelsen af den omhandlede bestemmelse, den 1. september 1989, til den dato, hvor bestemmelsen fik retsvirkning i relation til sagsøgeren, ikke til hinder for, at sagen, som blev anlagt den 9. oktober 1989, kunne antages til realitetsbehandling.
- 26 Subsidiært har sagsøgerne gjort gældende, at hvis det skulle vise sig at være nødvendigt at påvise, at artikel 7 materielt er en beslutning i artikel 230 EF's forstand, er det det materielle indhold og ikke retsaktens form, som afgør, om den kan gøres til genstand for et søgsmål i henhold til sidstnævnte bestemmelse. I denne henseende skal navnlig den begrænsede kreds af adressater, i relation til hvilke retsakten har virkninger, undersøges (Domstolens dom af 14.12.1962, forenede sager 16/62 og 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes m.fl. mod Rådet, Sml. 1954-1964, s. 359, org.ref.: Rec. s. 901). Sagsøgerne har præciseret, at artikel 7, for så vidt som den omfatter »deskriptorer«, såsom »light« og »ultralight«, finder anvendelse på alle tobaksfabrikanter og dermed udgør en egentlig generel retsakt af almengyldig karakter. Bestemmelsen udgør imidlertid også en »de facto« beslutning i relation til sagsøgerne, idet den har en »særlig virkning« over for dem (såvel som på fabrikanter, som er licenshavere af mærkerne SUAVE og MILDE SORTE, som er berørt på samme måde). Sagsøgerne og disse fabrikanter er reelt de eneste erhvervsdrivende, hvis registrerede mærker indeholder betegnelser, som er betegnet som »deskriptorer« i direktivet.

Rettens bemærkninger

- 27 I den foreliggende sag skal formalitetsspørgsmålet i et annullationssøgsmaal anlagt af en fysisk eller juridisk person i henhold til artikel 230, stk. 4, EF til prøvelse af et direktiv vedtaget af Parlamentet og Rådet med hjemmel i artikel 95 EF og 113 EF behandles.
- 28 Selv om artikel 230, stk. 4, EF ikke udtrykkeligt omhandler formalitetsspørgsmålet med hensyn til annullationssøgsmaal, der er anlagt af borgere til prøvelse af et direktiv, fremgår det dog af Domstolens praksis, at denne omstændighed ikke i sig selv kan begrunde, at et sådant søgsmaal afvises fra realitetsbehandling (jf. i denne retning dommen i sagen Gibraltar mod Rådet, præmis 15-23, og dommen i sagen UEAPME mod Rådet, præmis 63). Derudover kan Fællesskabets institutioner ikke udelukke den retsbeskyttelse, som denne bestemmelse i traktaten giver privatpersoner, alene ved valg af formen for den omhandlede retsakt (jf. Rettens kendelse af 30.9.1997, sag T-122/96, Federolio mod Kommissionen, Sml. II, s. 1559, præmis 50).
- 29 I øvrigt kan selv en retsanordnende foranstaltning, som gælder for de pågældende erhvervsdrivende i almindelighed, under visse omstændigheder berøre visse af dem umiddelbart og individuelt (jf. Domstolens dom af 17.1.1985, sag 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 207, præmis 11-32, og dommen i sagen Salamander m.fl. mod Parlamentet og Rådet, præmis 30).
- 30 Heraf følger, at den omstændighed, at artikel 7, som sagsøgerne har erkendt, er en del af en generel retsakt, og som følgelig er et egentligt direktiv og ikke en beslutning med overskriften »direktiv«, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at udelukke, at den pågældende artikel kan berøre dem umiddelbart og individuelt.

- 31 Rådets afvisningspåstand, som støttes på sagsøgenes manglende kompetence til at anlægge søgsmål med påstand om annullation af en direktivbestemmelse, kan derfor ikke tages til følge.

Manglende søgsmålskompetence på grund af mangel på direkte interesse

Parternes argumenter

- 32 Parlamentet har gjort gældende, at et egentligt direktiv ikke kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål anlagt af en fysisk eller juridisk person. Direktivet i den konkrete sag er ubestrideligt et direktiv såvel i form som i indhold. Direktivet pålægger medlemsstaterne at træffe gennemførelsesforanstaltninger og har ikke til hensigt direkte at pålægge de enkelte erhvervsdrivende forpligtelser. Rådet har tilføjet, at et direktiv som det i den foreliggende sag anfægtede direktiv, forud for vedtagelsen af nationale gennemførelsesforanstaltninger, ikke i sig selv vil kunne berøre sagsøgenes retsstilling umiddelbart.
- 33 Parlamentet har påpeget, at direktivet er rettet til medlemsstaterne, og at det i overensstemmelse med artikel 249 EF er bindende »for enhver medlemsstat, som det rettes til«, med hensyn til det tilsigtede mål. Fællesskabets retsinstanser har hidtil aldrig fastslået, at et sådant søgsmål kan antages til realitetsbehandling. Parlamentet henviser i denne henseende navnlig til Domstolens kendelse af 23. november 1995 (sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149) og til dommen i sagen Salamander m.fl. mod Parlamentet og Rådet. I lyset af denne retspraksis har Parlamentet gjort gældende, at eftersom et egentligt direktiv aldrig i sig selv kan pålægge borgere retlige forpligtelser, kan det heller ikke umiddelbart berøre en borger i den forstand, hvori udtrykket anvendes i artikel 230 EF. Parlamentet har bestridt den fortolkning, som sagsøgerne har foretaget af præmis 70 i dommen i sagen Salamander m.fl. mod Parlamentet og Rådet. Præmissen bør

fortolkes derhen, at såfremt en fællesskabsretsforordning autentisk er et direktiv, kan den ikke gøres til genstand for et annullationssøgsmål anlagt af en fysisk eller juridisk person. Heraf følger, at det ved vurderingen af, om et søgsmål med påstand om annullation af et direktiv kan antages til realitetsbehandling, ikke er relevant at hævde, at et direktiv ikke tillægger medlemsstaterne et skøn.

- 34 Sagsøgerne kan ifølge Parlamentet heller ikke støtte sig på dommen i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen eller i sagen Codorniu mod Rådet. I den første af disse sager var den anfægtede retsakt en beslutning, hvorimod den anden sag vedrørte en forordning. En beslutning eller en forordning kan imidlertid i overensstemmelse med artikel 249 EF pålægge borgere forpligtelser og umiddelbart berøre fysiske eller juridiske personer i den i artikel 230 EF omhandlede forstand.
- 35 Parlamentet har anført, at sagsøgerne har fejlfortolket den væsentlige del af Domstolens argumentation i dommen i sagen Cordorniu mod Rådet. Den omstændighed, at dommen vedrører en begrænsning fastsat ved en fællesskabsretsakt med hensyn til brugen af et mærke, indebærer ikke i sig selv, at enhver tilsvarende lovgivningsmæssig foranstaltning kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål anlagt af en fysisk eller juridisk person. Den del af dommen, som behandlede formalitetsspørgsmålet, koncentrerede sig under alle omstændigheder alene om spørgsmålet om at blive individuelt berørt (jf. især præmis 19).
- 36 Rådet har bestridt, at sagsøgernes henvisning til dommen i sagen Salamander m.fl. mod Parlamentet og Rådet er relevant. Rådet har anført, at denne dom bestyrker dets egen opfattelse, og bemærker i den forbindelse, at de af sagsøgerne fremførte argumenter i denne sag er i modstrid med dem, som blev fremført af de sagsøgende virksomheder i den sag, som førte til ovennævnte dom.
- 37 Sagsøgerne har fastholdt, at en borger ifølge retspraksis kan være »umiddelbart berørt« af et direktiv, selv om det er nødvendigt med supplerende foranstaltning

ger, for at det kan få »retsvirkninger« over for borgeren. Sagsøgerne har gjort gældende, at selv om det måtte blive fastslået, at medlemsstaterne er tillagt et skøn ved gennemførelsen af artikel 7, udelukker dette ikke, at de er umiddelbart berørt af artiklen, eftersom der overhovedet ikke hersker nogen tvivl om den måde, hvorpå medlemsstaterne skal udøve dette skøn (Domstolens dom af 23.11.1971, sag 62/70, Bock mod Kommissionen, Sml. 1971, s. 239, org.ref.: Rec. s. 897).

- 38 Sagsøgerne har anført, at artikel 7 har til følge at forbyde brugen af mærker som MILD SEVEN, hvorfor medlemsstaterne overhovedet ikke er tillagt noget skøn. Nærværende sag adskiller sig på dette punkt fra den sag, der gav anledning til dommen i sagen Salamander m.fl. mod Parlamentet og Rådet, hvori Retten ifølge sagsøgerne støttede sin argumentation på, at direktivet tillagde medlemsstaterne et skøn. Denne dom, som langt fra fastsætter en generel regel, som kan anvendes på alle direktiver, sigter kun til de særlige konsekvenser, som bestemmelserne i det anfægtede direktiv havde for sagsøgerne i den pågældende sag.
- 39 Sagsøgerne har præciseret, at ingen af de af Rådet citerede eksempler vedrører et skøn, som er overladt til medlemsstaterne i relation til spørgsmålet, om cigaretter af mærket MILD SEVEN efter den 30. september 2003 lovligt vil kunne fremstilles og/eller sælges inden for Fællesskabet. Disse eksempler vedrører kun formen og måden med hensyn til, hvorledes medlemsstaterne overholder deres forpligtelse til at gennemføre artikel 7, men ikke artiklens materielle anvendelsesområde.
- 40 Sagsøgerne har bestridt Rådets argument om, at uoverensstemmelserne mellem direktivets forskellige sproglige versioner er et bevis på, at artikel 7 tillægger de nationale myndigheder et skøn med hensyn til de betegnelser, som kan forbydes. Selv hvis betegnelser som »light« og »mild« stadig kunne anvendes i medlemsstaterne, selv om den version af direktivet på disse medlemsstaters sprog ikke indeholder disse betegnelser, står det ifølge sagsøgerne fast, at artikel 7 ikke gælder for medlemsstater, hvis sproglige versioner indeholder ordet »mild«, og hvor brugen af mærket MILD SEVEN derfor ikke er tilladt.

- 41 Kravet om gennemførelse af et direktiv kan heller ikke hindre sagsøgerne i at være umiddelbart berørt af artikel 7. Domstolen har i præmis 7 i dommen i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen udtrykkeligt udtalt, at nødvendigheden for den pågældende regering af at træffe gennemførelsesforanstaltninger til den anfægtede beslutning ikke havde brudt årsagssammenhængen mellem beslutningen og dens virkninger i relation til de pågældende sagsøgere. I den foreliggende sag har ingen medlemsstater inden vedtagelsen af direktivet haft til hensigt at forbyde brugen af deskriptorer og endnu mindre at ekspropriere mærker. Det er kun artikel 7, som er årsag til ekspropriationen.
- 42 Ved afgørelsen af, om en retsakt er anfægtelig, skal det ifølge sagsøgerne undersøges, om den er den »direkte årsag til en virkning« i relation til sagsøgeren. Sagsøgerne har herom navnlig citeret generaladvokat Warners forslag til afgørelse i den sag, hvor Domstolen afsagde dom den 18. november 1975 (sag 100/74, CAM mod Kommissionen, Sml. s. 1393, på s. 1406). Det er derfor uforholdende at fastslå, om retsakten kan pålægge borgerne forpligtelser.
- 43 Sagsøgerne har i denne henseende bestridt Parlamentet og Rådets fortolkning af dommen i sagen Salamander m.fl. mod Parlamentet og Rådet. Det afgørende forhold i denne dom er ifølge sagsøgerne konstateringen af, at den anfægtede bestemmelse havde en »meget generel formulering«, og følgelig »tilkommer der medlemsstaterne et vidt skøn ved forpligtelsens opfyldelse« (dommens præmis 69). Den nævnte dom vedrører således ikke spørgsmålet om, hvorvidt en borger kan blive umiddelbart berørt af en direktivbestemmelse, som ikke er tvetydig, og som indeholder et forbud, såsom artikel 7.
- 44 Endelig har sagsøgerne påpeget, at medlemsstaternes forpligtelse til at gennemføre artikel 7 er absolut, og at det resultat, som skal opnås, er et forbud mod at anvende visse betegnelser på tobaksvarers indpakning.

Rettens bemærkninger

- 45 Det fremgår af Domstolens praksis, at for at en sagsøger kan anses for at være umiddelbart berørt, skal den anfægtede fællesskabsforanstaltning umiddelbart have indvirkning på den pågældendes retsstilling, og foranstaltningen må ikke overlade et skøn til adressaterne, der skal gennemføre den, men gennemførelsen skal ske helt automatisk, udelukkende i medfør af fællesskabsretsreglerne og uden anvendelse af andre mellemkommende regler (jf. bl.a. Domstolens dom af 13.5.1971, forenede sager 41/70-44/70, International Fruit Company m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1971, s. 83, org.ref.: Rec. s. 411, præmis 23-29, af 6.3.1979, sag 92/78, Simmenthal mod Kommissionen, Sml. s. 777, præmis 25 og 26, af 26.4.1988, sag 207/86, Apesco mod Kommissionen, Sml. s. 2151, præmis 12, af 26.6.1990, sag C-152/88, Sofrimport mod Kommissionen, Sml. I, s. 2477, præmis 9, og af 5.5.1998, sag C-386/96 P, Dreyfus mod Kommissionen, Sml. I, s. 2309, præmis 43).
- 46 Dette betyder, at i det tilfælde hvor en institutions fællesskabsretsakt er rettet til en medlemsstat, og den handling, som medlemsstaten skal udføre som følge af retsakten, sker automatisk, eller i hvert fald hvor resultatet ikke er tvivlsomt, berører retsakten således umiddelbart enhver person, som er berørt af handlingen. Hvis retsakten derimod giver medlemsstaten mulighed for at handle eller undlade at handle, er det medlemsstatens handling eller undladelse, som umiddelbart berører den berørte person, og ikke retsakten i sig selv. Med andre ord må virkningen af den pågældende retsakt ikke afhænge af, at en tredjemand udøver et skøn, medmindre det er klart, at et sådant skøn kun kan udøves på en bestemt måde (jf. i denne retning generaladvokat Warners forslag til afgørelse i sagen CAM mod Kommissionen, s. 1410, og de heri opregnede henvisninger, såvel som generaladvokat Jacobs' forslag til afgørelse i den sag, hvor Domstolen afsagde dom den 16. maj 1991 (sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 2501, på s. 2507).
- 47 I den foreliggende sag er det åbenbart, at indtil artikel 7 gennemføres i mindst én medlemsstat eller indtil udløbet af gennemførelsesfristen den 30. september 2003, vil bestemmelsen ikke indebære nogen ændring af sagsøgernes retsstilling.

Sagsøgerne vil forblive ejere og licenshavere af mærket MILD SEVEN og vil fortsat have ret til at gøre brug af det ved markedsføringen af cigaretter inden for Fællesskabet. Heraf følger, at som sagen står nu, har direktivet, og særligt dets artikel 7, ikke haft nogen virkning i relation til sagsøgerne overhovedet.

48 Sagsøgerne har imidlertid fastholdt, at artikel 7 allerede udgør en integrerende del af fællesskabsretten, således at deres ret i henhold til artikel 230, stk. 4, EF ville blive prækluderet, såfremt de ventede indtil den 30. september 2003 med at anlægge annullationssøgsmål. De har gjort gældende, at deres retsstilling allerede er ændret i den forstand, at medlemsstaterne allerede er underlagt en forpligtelse til at gennemføre en foranstaltning, som vil bevirke, at sagsøgernes intellektuelle ejendomsrettigheder vil blive eksproprieret.

49 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at i overensstemmelse med artikel 249 EF er et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen. For så vidt angår artikel 7 er det tilsigtede mål via passende nationale forskrifter at sikre, at med virkning fra den 30. september 2003 må ingen tekst, navne, varemærker, eller andre tegn, der antyder, at en bestemt tobaksvarer er mindre skadelig end andre, anvendes på tobaksvarers indpakning. Henset til ordlyden af det i artikel 7 omhandlede formål er det åbenbart, at medlemsstaterne ikke er blevet overladt noget skøn med hensyn til muligheden for at handle eller undlade at handle med henblik på at opnå dette resultat.

50 Selv om det imidlertid måtte antages, at medlemsstaterne vil gennemføre artikel 7 i deres nationale ret i henhold til dens præcise ordlyd, ville dette ikke medføre en øjeblikkelig og automatisk ændring i sagsøgernes bestående rettigheder eller retsstilling.

- 51 For det første bemærkes, at den omstændighed, at betegnelsen »mild« er blandt de tillægsord, som er nævnt som eksempel i betragtning 27 til direktivet, ikke i sig selv medfører, at medlemsstaterne er forpligtet til udtrykkeligt at forbyde anvendelsen af denne betegnelse med henblik på at gennemføre artikel 7 i national ret. Beslutningen om at indføje eller ikke at indføje i national ret, enten som eksempel eller i forbindelse med et specifikt forbud, ord eller tegn som dem, der er opregnet i betragtning 27 til direktivet, eller tilsvarende ord eller tegn, henhører, som Parlamentet og Rådet med rette har påpeget, i overensstemmelse med artikel 249 EF under medlemsstaternes kompetence med hensyn til form og midler.
- 52 Det kan således ikke udelukkes, at en medlemsstat beslutter at gennemføre artikel 7 i national ret i overensstemmelse med dens nuværende ordlyd, men samtidig overlader det til de kompetente nationale retter eller andre myndigheder, som har fået til opgave at overvåge, at den omhandlede ordning overholdes, at vurdere fra sag til sag, om de betegnelser, som findes på en konkret indpakning, er omfattet af forbuddet.
- 53 For det andet bemærkes, at sagsøgerne ikke selv har erkendt, at ordet »mild«, sådan som det fremgår af navnet MILD SEVEN, fungerer som en deskriptor. De har understreget, at ordet »mild« ikke er placeret efter navnet på mærket, således som det er tilfældet med navnene »Marlboro lights« eller »Camel lights«. Under alle omstændigheder skal der tages stilling til, om den omstændighed, at artikel 7 efter gennemførelsen i national ret bevirker, at brugen af mærket MILD SEVEN ikke er tilladt allerede af den grund, at ordet »mild«, uanset sammenhængen, findes på indpakningen, nødvendigvis antyder, at produktet er mindre skadeligt end andre.
- 54 Dette spørgsmål kan under alle omstændigheder ikke besvares inden for rammerne af denne sag, men vil, når direktivet er blevet gennemført, henhøre under de nationale retters kompetence på grundlag af dens vurdering af de fremlagte beviser, og om fornødent af Domstolens fortolkning af artikel 7 i medfør af artikel 234 EF.

- 55 Så længe spørgsmålet om, hvorvidt betegnelsen MILD SEVEN er forbudt i henhold til artikel 7, ikke er endeligt afklaret, kan vedtagelsen af bestemmelsen ikke i sig selv bevirke, at der indtræder nogen ændring af sagsøgernes rettigheder vedrørende mærket MILD SEVEN eller vedrørende markedsføringen af deres produkter under dette mærke.
- 56 Heraf følger, at den hævdede virkning af artikel 7 på mærket MILD SEVEN og på sagsøgerens økonomiske dispositioner ikke kan følge af selve vedtagelsen af direktivet, men afhænger af en tredjemands efterfølgende indgriben i det mindste i den ene af to handlinger, nemlig: en eller flere medlemsstaters beslutning om i deres nationale ret at fastsætte et udtrykkeligt forbud mod at anvende betegnelser af den type, som er opregnet i betragtning 27 til direktivet, og især ordet »mild«, eller en afgørelse fra en national ret, som fastslår, at mærket MILD SEVEN, som anvendes på indpakningerne af de tobaksvarer, sagsøgerne markedsfører, faktisk antyder, at disse produkter er mindre skadelige end andre.
- 57 Sagsøgerne kan således ikke være umiddelbart berørt af artikel 7.
- 58 Heraf følger, at sagen skal afvises, hvorved det er uforholdent at undersøge, om sagsøgerne er umiddelbart berørt af artikel 7.
- 59 Det er herefter uforholdent at træffe afgørelse om interventionsbegæringerne.

Sagens omkostninger

- 60 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, dømmes de til at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Parlamentets og Rådets påstande.

På grundlag af disse præmisser

kender

RETTEN (Femte Afdeling)

for ret:

- 1) Sagen afvises.
- 2) Sagsøgerne betaler sagens omkostninger.
- 3) Det er ufornuddent at træffe afgørelse om interventionsbegæringerne.

Således bestemt i Luxembourg den 10. september 2002.

H. Jung

Justitssekretær

J.D. Cooke

Afdelingsformand